

Flori pe planeta PERLA-22

Viorel Darie

Privește acolo în vale! Poți vedea acele cupole rotunde ale elegantelor palate răsărind printre coroanele zvelte ale platanilor? Acolo se află Sediul Central al Academiei Mondiale de Cosmonautică din Platoul Munților Anatoliei.

Acest loc mă fascinează prin atâtea amintiri pline de nostalgie. Simt fiori numai când aud pomenindu-se numele locului: Orașul Studenților din Platoul Anatoliei. Academia de Cosmonautică - for științific de prestigiu, de tradiție, loc în care s-au format zeci de generații de exploratori ai Cosmosului. Parcă și acum îmi vin în minte imaginile acelea cu aleile, parcurile, fântânile arteziene, terenurile de agrement și, mai ales, colinele de promenadă din jurul Academiei.

Suntem în anul 2210. E toamnă. Coroanele copacilor se poleiesc cu frunze de aur.

Cu sute de ani în urmă aceste locuri erau aproape pustii. Dar proiectele grandioase le-au schimbat fața: a fost adusă apa acolo unde prin tradiție lipsea, a fost fertilizat solul, au fost sădite întinse zone de flori în uriașul parc. Iar aerul răcoros și pur al înălțimilor muntoase dădea senzația unui loc de paradis, sub acel cer senin, curat, pe care călătoreau romantici nori albi.

Însă farmecul deosebit al Orașului Studenților se datora optimismului specific lumii studentești - când ești tânăr și visător, toate par mai frumoase, mai pline de sens.

Ce repede, însă, au trecut anii! Adio, laboratoare! Adio, Observator Astronomic și simulatoare de nave cosmice! Gaudeamus igitur! Alte generații vor continua tradiția!...

Era toamnă în Orașul Studenților de pe Platoul Munților Anatoției. Tocmai se încheiase și ultima oră de curs din ultimul an de studii. Seara a fost organizată o serbare oferită în onoarea absolvenților, festivitate care urma să aibă loc la faimosul Patinoar Studențesc al Academiei. Cât entuziasm, câte emoții, câte amintiri!

Urma să mă întâlnesc cu prietena mea, Hernanda, originară din Argentina. Fată frumoasă, cu păr negru ca pana corbului, ochi albaștri, veselă și spirituală. Era o mândrie pentru mine că Hernanda era prietena mea. Părea cea mai frumoasă dintre fetele din promoția noastră. Era colega mea nedespărțită din amfiteatre, zone de agrement și din plimbările prin împrejurimi cu micro-avioane din incinta studențească. Când treceam la braț cu ea, toată lumea întorcea privirea după noi. Eram însă coștient că, cele mai multe priviri îi erau adresate Hernandei.

Ne-am stabilit întâlnirea în parc, pentru a merge împreună la serbare. Hernanda veni îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie pentru patinaj. Intrăm în somptuosul Salon unde deja am găsit o atmosferă de optimism și bună dispoziție. Pereții sălii erau o feerie în ceea ce privea tehnica construcției. Imagini dinamice din Cosmos erau proiectate pe ecranele uriașe ale sălii. Muzica solemnă, sau de dans, răsuna armonios din toate părțile sălii, dând o ambianță de vis. În sală profesorii, mai tineri sau mai vârstnici, studenții, fete și băieți, stăteau la discuții pe armonioasele holuri ce înconjurau arena de patinaj. Se discuta, se făceau proiecte grandioase, se

puneau la cale expediții cosmice dintre cele mai interesante.

Când am intrat în incinta Patinoarului împreună cu Hernanda colegii noștrii de promoție, o parte din ei, erau deja prezenți în sală și ne-au întâmpinat cu aclamații:

- Ura!... Salut, grațioasă Hernanda! Salut, Mark!... (Mark era numele meu de împrumut, pe care mi-l dăduseră colegii, mai exact, fetele).

- A!... Voi erați deja aici? întreba surâzătoare Hernanda. Ceilalți pe unde sunt?

- Salut, frumoasa și grațioasa Hernanda! i se adresă direct, printr-o reverență, colegul și prietenul meu de studii, Maximilian, originar din Mexic (eu îl tachinam în mai multe feluri: Max, “mexicanul“, “western“).

- Ce faci tu, Max, “western“ înrăit! Tot de glume te ții? Numai veselie se leagă de tine!...

- Cum poți să nu fii vesel când vezi atâta frumusețe în jur?

Hernanda cercetase deja, în viteză, întreaga sală.

- Dar ce-i atâta liniște? Și de ce-i așa de puțină lume?

- Dacă ai venit tu, Hernanda, au venit toți! îi aduse din nou un compliment Maximilian. Apoi, nu vedeți și voi, acolo, mai deoparte, profesori și studenți stând la un pahar de juice, clădind lumi peste lumi? Iar și mai încolo, un grup de chineze frumoase, stând liniștite pe o canapea și ascultând muzică?

- Hai să intram pe gheață! propuse Hernanda.

Ideea ei electriza de îndată cuprinzătorul Salon. Băieți și fete coborâră de îndată pe luciul gheții și începură să alunece zglobii în sunetele muzicii, formând perechi pe arenă. Toată lumea era fericită.

Numai eu arătam nefericit, fiindcă toate privirile erau ațintite asupra Hernandei. Toți voiau să patineze alături de ea. Amicul meu Maximilian, “western“-ul, era foarte spiritual și-i făcea mereu complimente, dintre cele mai alese, iar Hernanda părea că le savurează din plin.

După o vreme Hernanda parcă a uitat de mine, patinând mai tot timpul cu “mexicanul“.

- Signore Mark! Îmi permiteți să patinez cu domnișoara Hernanda?

- Cum să nu!... E după voia ei!..., răspundeam eu întorcându-mi fața ca să nu par îmbufnat.

Ce puteam să fac? Tăceam și mă prefăceam mulțumit de cum mergeau lucrurile la serbare. În pauză Hernanda vine spre mine, îmbujorată toată. Mă prinde de mâini și-mi zice:

- Mark, nu fi supărat pe mine! Așa sunt eu, îmi place mult să patinez! Hai să ne mai plimbăm prin saloane, să mai vedem lumea!

I-am iertat totul. Eram din nou mulțumit, se întâmplase exact cum începusem să aștept cu ardoare de la un timp. Am mers pe holuri și ne-am împărtășit impresiile despre sfârșitul studenției noastre.

- Câtă nostalgie în aceste zile! zise Hernanda. Ce mult regret că s-a terminat studenția! Oare putea să fie ceva mai sublim?

Erau gândurile ei, iar eu eram de acord cu ce gândea ea. Până la următoarea întâmplare. Trecând pe lângă grupul de chineze, Hernanda se opri o clipă din explicații, privind curioasă spre una din fetele din grup. Mi s-a parut că, la rândul ei, fata o privi și ea cu insistență. Dar Hernanda încercă îndată să reia firul conversației cu mine, deși nu reuși.

- Hai să bem un juice! zise ea în cele din urmă, mai mult pentru a ieși din impas.

După pauză, Hernenda păru și mai spirituală, și mai dispusă să patineze pe luciul reînnoit al gheții. “Mexicanul” începu din nou să roiască în jurul ei. Acaparase aproape total atenția Hernandei, care patina acum mai mult cu el. Am devenit din nou cât se poate de nefericit!

Am început să patinez și eu alături de o colegă de promoție. După un timp am simțit o privire care mă urmărea de departe. Am recunoscut-o pe chineză, cea care reușise să-i tulbure starea Hernandei. Fata mă privea în continuare, insistent.

M-am simțit cuprins de un sentiment neobișnuit. Am încheiat cât de repede am putut numărul de patinaj și m-am așezat pe o bancă să aștept melodia următoare. Când a început o nouă melodie, m-am dus direct la ea și am rugat-o să patinăm împreună. Simplu și curajos.

Ea a acceptat bucuroasă. Patina ușor, ca un fulg. Mă urmărea cu privirea ei atât de caldă, cu ochii ei sclipitori și frumoși. Ah, de ce pierdusem atâta timp în seara aceea? De ce n-am văzut-o până acum pe fata asta frumoasă ca un înger?

Nici nu știu când s-a terminat melodia.

- Mă cheamă Katy! zise ea.

Atât am reținut din ce mi-a spus când ne-am oprit din patinat. Eram amețit, parcă vrăjit. M-am trezit complet abia când a apărut lângă mine Hernenda și m-a luat de braț, spunându-mi:

- Mark, vrei să mă conduci la cămin? Serbarea s-a terminat!

*

Pe Hernanda n-am mai văzut-o câteva zile la rând. Era evident, evita să mă întâlnească. Ba, mai mult, o colegă mi-a spus că a văzut-o la un spectacol împreună cu Maximilian, rivalul meu. Ce era să fac, probabil Hernanda a preferat spiritualitatea și eleganța acestui tânăr mexican, simplu și descurcăreț. Era posibil ca ea, Hernanda, să mă fi uitat cu totul?

Și totuși, nu la acest lucru mă gândeam cel mai mult în acele zile. Orice făceam, oriunde mergeam, îmi reaminteam chipul de înger a Katyei, fata cu care patinasem împreună la serbarea absolvenților. Îmi reveneau mereu în memorie privirile ei de neuitat. Și atâtea întrebări începuseră să-mi curgă prin minte! De pildă, de ce o chineză purta numele de Katy? De ce păruse atât de fericită când patinaserăm împreună? La ce secție a Academiei era studentă? Ce visuri avea? Și câte și mai câte! Am realizat cât de stângaci eram: de ce nu i-am cerut atunci toate aceste explicații? Oare unde pot să o mai găsesc? Doar atât știam: era o studentă.

Am început s-o caut în disperare prin tot campusul studentesc, dar fără succes. Străbătusem toate aleile, toate amfiteatrele, bibliotecile, sălile de conferință, sălile de spectacol. Nu dădeam peste ea și nimeni nu știa nimic de ea. Eram deznădăjduit, Katy era de negăsit!

Într-o zi, însă, pe când mergeam la Secretariatul Academiei să cer niște relații cu privire la proiectul unei noi expediții cosmice la care urma să particip și eu, iată că mi se întâmplă ceva interesant. Era o zi înnorată și vântul sufla puternic. Ploaia amenința parcurile și aleile studentești. Nu eram prea atent, și totuși mi s-a părut că pe o bancă la marginea aleii, o tânără mă privea insistent.

Era Katy! Fata pe care o căutam de atâta vreme! În doar câteva clipe am ajuns lângă ea.

- Domnișoara Katy, te caut neîncetat!... Ce faci singură aici?

Vântul începuse să bată cu putere și ploaia se apropia.

- Nu ți-e frig? am mai întreat-o, nelăsându-i timp să se dumirească și nici să-mi răspundă la prima întrebare pe care i-o adresasem.

- Nu, nu mi-e frig. Acum mi-a trecut frigul!... Îmi pare bine că te văd!

Am privit-o mai atent. Respira greu iar lacrimile de-abia și le putea stăpâni. Părea preocupată de o problemă. Nu părea deloc să ia în seamă că se întunecase, că era vreme rea și se pregătea de ploaie. Nici nu-și dădea seama că, în rochia ei subțire de vară, ar fi putut să răcească dacă o va uda ploaia. Nu avea nici măcar umbrelă cu ea.

- Katy, dragă! Ce e cu tine? Ești supărată?

- Da... un pic...

- Din cauza mea?

- Da ! veni răspunsul ei, încet, smuls cu greutate.

- Din cauză că am condus-o pe Hernanda la cămin?

Aproape cu lacrimi în ochi răspunse:

- Da...

Acum am înțeles totul! Nu știam dacă o greșeală ca asta poate fi reparată. Și era, oare, într-adevăr, o greșeală?

- Katy! Dar în tot acest timp m-am gândit mult la tine! Pe Hernanda am condus-o la cămin, așa, din politețe. Și credeam că e de datoria mea s-o conduc atunci. Mai mult, în seara aceea eram atât de tulburat... nici nu știam măcar ce trebuie făcut...

Norii grei amenințau parcul. În pofida acestui lucru chipul Katyei redeveni senin, precum o primăvară. Tristețea de pe fața ei s-a spulberat. Era veselă și exuberantă, ca un copil!

- Nu-i nimic! Te-am iertat! Ți-ar plăcea să ne plimbăm împreună pe aleile și pe dealurile din împrejurimi? Să ne plimbăm numai noi doi?

Era oare nevoie să mai întrebe? Eram deja într-al nouălea cer de fericire! Să ne plimbăm peste tot, eu și Katy cea frumoasă, ce vis putea fi mai plăcut pentru mine? Iar vorbele ei păreau atât de sincere!

Fericită, Katy privi în jur, apoi spre cer:

- Mark, într-adevăr, în curând va ploua! Începe să-mi fie frig!... Hai să fugim!...

Am luat-o de mână și am pornit să alergăm printre primii stropi de ploaie, până la Rectorat, intrând apoi înăuntru, să ne adăpostim. După numai câteva secunde, ploaia a izbucnit cu putere. Katy era lângă mine și priveam împreună pe fereastră cum rafalele începură să inunde aleile. Când ploaia s-a mai domolit, Katy îmi zise:

- Hai să ne uităm la anunțurile de la Secretariat să vedem ce expediții mai sunt planificate!

- De acord, Katy! Și eu îmi doream asta. Tu la ce secție ești?

- Eu sunt “botanistă”, răspunse ea luând o figură de copil nevinovat.

- Cum adică? În era cosmică mai există așa ceva? Sau e doar o glumă de-a ta?

- Nu, Mark! Eu sunt la “Secția de arhitectură vegetală cosmică”. Adică am fost... că acum am terminat facultatea... Dar tu, la ce secție ai absolvit?

- Am fost student la “Secția de gravitație și probleme de navigație cosmică”.

- Și ce temă ți-ai ales pentru viitor?

- Am creat un nou sistem teoretic de etajare a expedițiilor cosmice. Propunerea mea a fost primită cu interes la Academie. Lipsesc însă datele experimentale. De aceea am fost invitat să particip la o expediție cosmică îndelungată pentru a-mi culege date cu care să-mi pot confirma rezultatele teoretice... Dar tu?

Ea se juca cu degetele mâinilor mele:

- Eu sunt o visătoare! Nu mi-au plăcut niciodată expedițiile cosmice de dragul expediției, sau de dragul performanței. În lucrarea mea plec de la ipoteza că peste tot unde vor călători oamenii în viitor, trebuie să ducă și să aducă frumosul cu ei. Multe planete au fost ocupate ca baze de aprovizionare pentru expedițiile cosmice. Astfel că, multe lumi inocente au fost distruse, pur și simplu, datorită unor proiecte nesăbuite!...

Privea spre mine să se convingă că înțeleg bine ce spune.

- În teza mea, a continuat ea, am combătut ideile unora de a transforma frumoasa planetă Perla-22 din sistemul solar Sigma-Albă într-o uzină automată de nave cosmice, nave ce urmau să fie puse la dispoziția apărării împotriva altor lumi, în cazul unor invazii din partea acestora. Am însă multe necazuri cu teza mea: toți sunt, parcă, adepți ai teoriei apărării cu orice preț, chiar dacă până în acest moment nicio civilizație extaterestră nu ne-a amenințat încă...

Începea să mă uimească tânăra aceasta pe care abia o cunoscusem. Era atât de delicată în exprimare și atât de frumoasă! Mi-o și imaginam luptându-se, de una singură, cu devastatorii de planete! Mă uimeau deciziile ei calculate, dar ferme, pentru a-și duce proiectul la îndeplinire.

- Aștept de mult un răspuns la teza mea. Am propus ca planeta Perla-22 să fie transformată într-un

imens parc, frumos amenajat și plin de arbori și flori, ca pe Terra. S-ar crea astfel condiții biologice de colonizare a planetei, în viitor, de către pământeni...

- Katy, ce vis superb ai! M-ai convins! Poți conta pe mine, sunt adeptul teoriei tale!...

- Mulțumesc, Mark, “vânător de planete”! Îmi adresă ea, râzând ștregărește.

Într-adevăr, meseria mea de viitor astronaut era să descopăr pentru omenire cât mai multe planete. Dar nu numai să descopăr și să adun date minuțioase despre ele. Însă ce am fi putut face cu atât de multe planete, habar n-aveam! Iată, însă, această frumoasă și gingașă ființă de lângă mine găsisese totuși un răspuns la această întrebare importantă. Iar ea era chiar prietena mea, Katy! Încă n-am descoperit nicio planetă, dar eram fericit: Katy era prietena mea! Și, deocamdată, Terra era planeta noastră, și părea că tot Universul este al nostru!

Am colindat împreună sălile de curs, parcurile, ne-am suit pe toate colinele din jurul Orașului Studentesc. Ne-am povestit tot ce știam mai frumos despre lume și despre noi, amândoi gândeam la fel.

*

În Aula maiestuoasă a Rectoratului Academiei Cosmice Mondiale din Platoul Munților Anatoiei s-a anunțat “Conferința solemnă extraordinară” în legătură cu primirea de misiuni cosmice noi de către tinerii absolvenți ai Academiei. Sala – elegantă, cu multe mii de locuri, echipată cu cele mai moderne echipamente de proiecție și prezentare - era arhiplină. Cupola te uimea de-a dreptul, era prevăzută cu ferestre minunate colorate, prin care se reflectau plăcut razele soarelui.

În sală era deja mult entuziasm, o forfotă și o nerăbdare de nedescris. Era o veritabilă zi de sărbătoare și într-o astfel de zi puteai deveni celebru, chiar și numai datorită unei idei simple, unei atitudini, sau în urma susținerii unui sistem teoretic. Sau puteai fi redus la tăcere, puteai deveni un nimic, sau puteai fi supus dezaprobării generale datorită unei idei sau unei atitudini neinspirate.

Cu greu am găsit două locuri în sală, pentru Katy și pentru mine. Le-am găsit tocmai la balconul Aulei. Katy avea emoții dintre cele mai neliniștitoare. Nici până în preziua conferinței nu primise răspuns la teza ei, deși majoritatea lucrărilor primiseră un răspuns, pozitiv sau negativ, favorabil sau nu. Katy era însă decisă să-și susțină cauza până la capăt, fiind convinsă că are pentru ce să lupte. O simțeam hotărâtă, inteligentă, frumoasă. Privea cu interes proiecțiile pe marile ecrane ale sălii, proiecții despre constelații, lumi noi, expediții cosmice sau din cele care deveniseră un bun exemplu de luare aminte. Asta se petrecea înainte de a începe Conferința propriu-zisă.

După o lungă așteptare încărcată de încordare iată, murmurul sălii se înteeți, ca apoi dintr-odată să se facă liniște. La tribunele mari ale sălii au sosit oficialitățile Academiei: rectorul și profesorii eminenți, dar și mulți alți invitați.

Prezidiul era condus de însuși rectorul Academiei, ilustrul profesor și om de știință Mohamed El-Hirani, cel care a și deschis conferința cu o impresionantă prelegere. Urmăream cu răsuflarea întretăiată cuvântarea sa. Figura impresionantă a acestuia se vedea pe toate ecranele sălii. Vorbitorul, pe lângă meritele științifice extraordinare, avea și o ținută cu totul remarcabilă. Originar din Turcia, Mohamed El-Hirani știa să afișeze o ținută solemnă,

academică. Nu mai era tânăr, dar se lupta cu devotament pentru orice idee nobilă. Lăuda fățiș orice faptă bună, eroică, dar înfiera fără menajamente orice barbarie săvârșită în spațiul cosmic.

Purta ochelari cu dioptrii mari, pe nasul său proeminent, tipic turcesc. Era impozant, înalt, plin de energie. În general, era dur în aprecieri, deși uneori era înțelegător și blând ca un tată cu fii săi. Era o onoare să fii citat pozitiv de el într-o ședință publică. Dar dacă acest profesor adresa cuvinte dezaprobatoare față de cineva, cu greu reușea respectivul să mai iasă din umbra uitării.

Cuvântarea oficială a rectorului începu prin invocarea principiilor de bază și generale ale călătoriilor în Cosmos:

- Stimați absolvenți ai Academiei, viitori lucrători ai cerului! Multe lumi veți cutreiera, multe dintre aceste lumi vor fi botezate de locuitori ai Terrei! Fac apel însă la cei care veți cuceri planete noi: preocupați-vă îndeaproape și implicați-vă în soarta acestor planete! Nu le blocați cu tot felul de proiecte neraționale. Gândiți-vă că aceste lumi fac parte din Universul zilelor noastre. Trebuie să avem aceeași grijă de aceste planete precum avem față de Terra noastră!...

Sala aplauda cu frenezie, iar profesorul vorbea din ce în ce mai înflăcărat. Pledoariile lui deveneau din ce în ce mai limpezi, dar în același timp mai hotărâte. Se vedea că se pregătește să spună ceva important:

- Am rămas profund emoționat și entuziasmat de ideea originală a unei tinere absolvente ale Academiei noastre, o viitoare colegă de-a noastră. E vorba despre un proiect al unei tinere din China, cu privire la planeta Perla-22 din sistemul solar Sigma-Albă. Nu pot exprima pe deplin câtă luciditate, noutate și spirit umanitar am întâlnit în lucrarea ei!...

Surprinderea mea și a Katyei era totală. Priveam emoționat la ea. Prietena mea urmărea cuvânt cu cuvânt discursul profesorului, ținându-și respirația. Îmi strângea mâna, involuntar, din ce în ce mai tare.

Continuând discursul, rectorul se declară cu totul adeptul tezei respective. A citat cu înflăcărare pasaje întregi din lucrarea Katyei:

- "...Nu trebuie să mai admitem să stricăm armonia atâtor planete datorită unor proiecte nejustificate de apărare împotriva unor ipotetice atacuri extraterestre! Nu trebuie să mai transformăm planetele în câmpuri de bătălie! Trebuie să le transformăm, în schimb, în frumoase parcuri pline de flori și verdeață, precum pe Terra, care să poată fi locuite cândva de oameni!... Iar pe acolo pe unde trec cosmonauții noștri să rămână doar amintiri frumoase!..."

Publicul deveni electricizat de aceste adevăruri simple, dar remarcabile, pline de cel mai profund spirit umanist. Fiecare frază era însoțită de aplauze. Când a ajuns la capătul lucrării, rectorul Mohamed El-Hirani izbucni și el în aplauze, rostind:

- Rog pe domnișoars absolventă să poftescă la tribună!...

Katy, privind uluită la tot ce se întâmpla în sală, nici nu auzi apelul rectorului.

- Katy! Încerc eu s-o trezesc din visare. Ești chemată la tribună...

- Cine? Eu? Adevărat?...

- Du-te, frumoasa mea! Trebuie să te grăbești, toți te așteaptă!...

Cu dificultate și după ceva vreme Katy ajunsese la tribună, timidă și aproape speriată de postura în care se afla. O vedeam pe toate ecranele, emoționată din cale afară.

- Domnișoara Katy, continuă profesorul, te rog să mă ierți că am ținut până acum, în mod deliberat, fără rezoluție teza ta, de altfel cu adevărat strălucită. Am citit și am recitat lucrarea ta. Deși eram cu totul de acord cu teza susținută, am ținut să-mi exprim decizia în privința ei direct în public, la această Conferință extraordinară. Te felicit pentru ilustrul tău proiect!...

Respectabilul rector al Academiei i-a strâns mâna și i-a înmănat o diplomă. Îmbrățișând-o apoi părintește, și-a încheiat astfel cuvântarea:

- Deci, pe planeta Perla-22 vor crește în curând flori! Domnișoara Katy, îți sugerez să organizezi o expediție pentru îndeplinirea acestui măreț proiect!...

Succesul era total. Sala ovaționa frenetic. Toți erau cucerți de nemaipomenitul proiect. Emoționat și el, rectorul Mohamed El-Hirani i-a mai strâns odată mâna Katiei, urându-i succes în noua sa nobilă misiune. Apoi a continuat:

- Rog pe secretarii fiecărei secții să dea citire listelor cu misiuni cosmice care urmează!

După ce a mulțumit plină de emoție, Katy a revenit în sală lângă mine. Era totuși, se simțea asta, într-al nouălea cer. Toată lumea o privea cu admirație.

- Katy, la fel ca toată lumea, îți urez mult succes în organizarea expediției! i-am spus și eu când am găsit ocazia.

Și cât de frumos și romantic a venit îndată răspunsul ei:

- Mulțumesc, Mark!... Tu ești primul care ai crezut în proiectul meu!...

*

Ca după orice succes, urmează muncă și mai multă. Pentru pregătirea expediției Katy avea foarte mult de lucru. Trebuiau calculate și planificate toate datele, trebuiau puse la punct o groază de detalii. Trebuiau rezolvate și unele probleme legate de componența echipei. Trebuiau elaborate, pe larg, toate etapele de trezire la viață a unei planete fără viață, dar pe care viața ar fi fost posibilă. Avea nevoie și de sprijinul Divinității pentru realizarea acestui proiect. Nu era deloc ușor să creezi o compoziție ideală pentru atmosfera viitoarei planete. Trebuia creat stratul de ozon protector, ogranizat regimul de precipitații, reglementat circuitul apelor de suprafață și subterană și multe altele. Adică să repeți, în parte, tot ceea ce a făcut Creatorul când ne-a dăruit nouă frumoasa planetă Terra. Apoi, trebuia să așterni câmpuri de vegetație pe noua planetă, făcând experimente timp de mai mulți ani, astfel încât, în final, să poată crește pe planeta respectivă pretențioasele flori aduse de pe Terra.

E drept, am încercat s-o ajut și eu pe Katy cu ce am putut. Dar totul era atât de delicat, încât depindea foarte mult de artă, de gradul de frumusețe cu care trebuia să te declari mulțumit.

A durat mult etapa de pregătire. Katy lucra conștiincioasă la rezolvarea celor mai neprevăzute probleme. Participa la lungi ședințe de instruire sau de documentare științifică.

Într-o zi stăteam la una din bibliotecile din aer liber și mă documentam pentru viitoarea mea misiune. Deodată, pe furiș, cineva vine în spatele meu și-mi pune mâinile la ochi.

- Cine e? întreb eu surprins. Stai, știi cine ești, nu te mai ascunde!...

Când îmi dădu drumul la ochi și m-am întors, nu mi-a venit să cred cine era. Era Hernanda, într-o ținută elegantă, surâzătoare, așa cum o știam.

- Ce făceai, Mark? Stai singur și răsfoiești cărți! Nu te-ai săturat de ele?

- Ce pot face, Hernanda? Mă documentez pentru o posibilă expediție cosmică...

Hernanda deveni melancolică. Ochii ei mari și expresivi priviră o vreme în pământ. Apoi se hotărî să spună:

- Mark, tot mai ești supărat pe mine?

M-a surprins atitudinea ei. Oare de ce mă mai întrebă acum? Îi părea rău de trecuta noastră prietenie? I-am răspuns, cu o oarecare liniște în suflet:

- Nu, Hernanda! Nu sunt supărat pe tine!...

- Știi, Mark, am căutat mai demult să-ți spun... Eu și cu Maximilian ne vom căsători. Poate îi mai porți pică, dar... noi doi ne împăcăm așa de bine!... Vroiam să știi asta!

Apoi se așeză pe bancă, alături de mine, părând că mai are multe de povestit. Mi-a mai vorbit despre cum vor organiza, ea și cum Max, o agenție de turism pe coastele înșorite ale Mexicului. Cum își vor construi o casă mică și frumoasă, cu grădină și pomi. Cum își vor amenaja o mică grădină zoologică aproape de casa lor... Părea atât de entuziasmată de proiectele lor! Însemna oare că aceasta era calea pe care și-o alesese romantica Hernanda, mă întreb eu. Eleganta de ea, stând și dând explicații în birourile unei agenții?! Plecând în excursii cu Max și copii pe coasta mexicană?! Max al ei, cu un "sombbrero" pe cap, plimbându-și copii pe spinarea unui ponei? Doamne, părea minunat că se poate întâmpla așa ceva!

De bună seamă, nici acest mod de viață nu era lipsit de farmec! Toate se petreceau pe planeta noastră, cea frumoasă și veșnic primitoare! Planeta pe care viața avea toate șansele să devină una fericită!

- Vă doresc multă fericire, Hernanda!

- Mulțumesc, Mark! Dar tu, ce-ai să faci? Mai ești și acum vrăjtit de Katy a ta?

- Hernanda, te rog să mă înțelegi! Într-adevăr, o iubesc foarte mult pe Katy!... Ea mă înțelege și eu o înțeleg. Ne înțelegem bine amândoi!

La plecare, făcându-mi semne de rămas bun, îmi spuse, zâmbind grațios:

- La revedere, Mark! Vă așteptăm în Mexic, pe tine și pe Katy!...

*

Amețit de atâtea cărți și teorii, m-am dus să mă întâlnesc cu Katy. Ea se străduia să rezolve, cu puțin spor însă, un detaliu legat de expediția sa. Sosirea mea a bucurat-o. Totuși, mă privi melancolic, aproape tristă. Se vedea că probleme nenumărate îi chinuiau gândurile.

- Îmi pare că ești tristă, o întreb cu delicatețe.

- Da, un pic... Dar poate îmi trece...

- Katy, azi, la bibliotecă, m-am trezit cu vizita Hernandei, care mi-a povestit despre proiectele ei de viitor. Urmează să se căsătorească cu Maximilian. Într-un fel, m-a impresionat povestea ei...

- Da, știi Mark! Știu că ai discutat cu ea! Mi-a povestit o colegă de-a mea. Îmi pare însă atât de bine că ești sincer cu mine!

Mă așteptam ca ea să devină radioasă, veselă, copilăroasă, ca de obicei. Dar rămase în continuare melancolică, îngândurată.

- Iar ești tristă, draga mea Katy? Ce mai este acum?

- Nu ești tu de vină! De vină sunt proiectele noastre... așa de diferite!...

Înțelegeam bine ce vroia să spună. Știam aproape tot ce gândea. Era frumoasă, zglobie, ca un fluture. Era numai dragoste și vis nobil. Dar vroia să dedice toate gândurile numai idealurilor ei de preț. Perspectiva despărțirii noastre, fie și temporară, din cauza acestor proiecte, îi umbrea gândurile de viitor.

Același lucru se întâmpla și în sufletul meu.

- Katy, am citit în sufletul tău. Știi tot ce simți și gândești. Cred că proiectul tău este foarte important, dar cere sacrificii. În viitor ar fi bine să ne alegem proiecte în așa fel încât să putem să fim și să lucrăm împreună...

Ea oftă îndelung. Apoi, privindu-mă senină, îmi zise:

- Mark, hai să ne plimbăm pe colinile din preajma Orașului Studentesc!

*

Era o toamnă caldă, iar cerul era senin, brăzdat ici-colo de nori albi călători. Vântul plăcut, cald și el, ne îmbia de peste tot.

- Katy, de ce te-ai urcat așa de sus pe piatra aceea?...

- Nu știu de ce! Mark, dar ajută-mă să cobor de aici!...

Și sări drept în brațele mele, ușoară, mlădioasă, ca un fulg. Era sigură că o voi prinde. Părea o minune a naturii. În rochia ei albastră, precum cerul de deasupra noastră, cu ochii ei sclipitori, cu respirația ușoară, cu mișcări diafane, Katy era o perfecțiune, o creație a lui Dumnezeu! Ne-am jurat să fim veșnic prieteni, să avem grijă unul de celălalt. Cât vom fi în misiune dar și când vom fi din nou împreună.

Treceam peste coline, zburând parcă. Priveam minunatele priveliști ale Orașului Studențesc din vale. Și ne jucam ca doi copii. Nu mai știam de alte planete, nici de expediții!

Când veni seara, se făcu răcoare. Katy îmi luă capul în mâinile ei, mă privi lung în ochi, apoi îmi zise:

- Mark, știi că plecarea expediției noastre s-a stabilit peste două săptămâni? Vei fi și tu de față la plecarea noastră?

*

În ziua plecării expediției Katy arăta superb. Îmbrăcase un minunat costum de cosmonaut, creat de ea însăși și care îi stătea nespus de bine. Era o îmbinare de alb și albastru, purtând și o eșarfă reprezentând culorile zorilor de pe Terra. Potrivit de înaltă, suplă, radioasă, cu trăsături nobile și armonioase, părea că era cea mai bună ambasadoare a Terrei în Cosmos. Privirea ei fermecătoare, zâmbetul cuceritor, totul mă transpunea într-o lume de vis. Era întruchiparea inocenței, a nobleței și a nostalgiei pentru planeta noastră cea scumpă.

- De ce mă privești astfel, fără să spui o vorbă? mă întrebă ea, cu un subtil zâmbet pe buze.

- Parcă aş mai putea să spun ceva? Vreau să te privesc cât mai mult, să-mi amintesc mereu de tine cum erai în acest costum superb de cosmonaut!... Au mai rămas așa de puține clipe până la plecarea ta!

- Da, Mark! Mai am o oră la dispoziție până va trebui să ajung pe platoul de decolare...

- Cu ce mergem până acolo, Katy? Cu micro-avionul, sau cu automobilul?...

- Aș prefera cu automobilul... Să privesc liniștită la tine, la bulevardele pline de flori de pe planetă, la cerul acesta al nostru pur și senin!

Sosi și automobilul cu șofer automat. Mergem lin pe un bulevard larg. Katy stătea alături de mine, sprijinită de umărul meu. Simțeam emoția în tot sufletul ei.

- Katy, regreti că trebuie să pleci?

- Îmi pare totul atât de nou, de neobișnuit! Când plecăm în expedițiile cosmice de instruire măcar știam că voi reveni repede acasă. Acum, totul pare diferit!

Era vizibil emoționată! Și-ar fi dorit o reconciliere între nobila ei misiune și faptul că și eu ar trebui să fiu lângă ea.

Iar eu gândeam la fel. Încă nu-mi imaginam cum va fi după plecarea ei.

Deodată însă, pe chipul ei apărură o umbră de speranță.

- Mark! Am o idee! Probabil expediția ta va dura mai puțin decât șederea mea pe planeta Perla-22...

Eram foarte atent la orice cuvânt pe care-l rostea ea. Privindu-mă cu seninătate și bucurie în suflet, mai spuse:

- Mark, mi-aș dori așa de mult ca în drumul tău de întoarcere din expediție să poposești și pe planeta Perla-

22, să vezi și realizările mele. Și să mă readuci pe Terra cu nava ta cosmică!...

Ideea era adorabilă! Să vizitez planeta transformată de proiectul ei! S-o readuc pe Terra cu nava mea! Părea ceva ca în basme!

- Katy, e o idee superbă! Această dorință de a ne revedea va fi un vis care mă va însoți peste tot în expediția mea!

- Timpul cât vom fi despărțiți va trece mai repede având această perspectivă. Este totuși un sacrificiu cerut de proiectele noastre grandioase!...

Ne țineam de mâini, ne priveam în ochii fără să ne săturăm. Am fi vrut ca drumul cu automobilul să dureze o veșnicie. Am fi avut ce povesti la nesfârșit. Ne-am fi jurat credință veșnică unul altuia. Dar nu reușeam să ne mai spunem niciun cuvânt. Timpul s-a scurs repede. Am și sosit în perimetrul de lansare al expediției. Microfonul de la intrare pe platou ne-a trezit din visare:

- Domnișoara Katy, este târziu. Comandanții celor opt nave vă așteaptă. Peste o oră se dă startul decolărilor!

Nu știam de ce în acele clipe sublime o priveam pe Katy atât de prelung. Cât aș fi dat atunci să mai fi putut obține un minut de răgaz! Dar nu se mai putea amâna plecarea nici cu o secundă!

- Înseamnă că trebuie să plec! La revedere, Mark!...

Apoi, îngrijorată parcă, adăugă pe un ton ocrotitor:

- Mark, să ai grijă de tine în expediția ta, cam prea aventuroasă și plină de neprevăzut!...

N-am reușit să mai spun măcar o vorbă. Katy a plecat spre echipaje. De cum ajunsese în dreptul navelor, comandanții chinezi ai expediției o salutară cu căldură,

părintește. Katy era simbolul cel nobil al eforturilor lor. Ea le-a creat un scop nemuritor!

Pregătirile pentru decolare s-au încheiat. Toți membrii expediției s-au aliniat pe platoul de decolare. A răsunat un imn melodios, emoționant, ca semnal de începere a procedurii de plecare. De-abia o mai zăream pe Katy pe platoul acela imens. De acolo îmi făcu semn cu mâna, ca ultim semn de rămas bun. Apoi s-a făcut o tăcere de așteptare solemnă.

M-a trezit un mesaj solemn și neașteptat, difuzat prin difuzoare, chiar din partea rectorului Mohamed El-Hirani:

- Urez succes deplin expediției chineze! Iar ideile tale, domnișoară Katy, să triumfe în Univers!

Au urmat lansările succesive ale celor opt nave ale expediției. Katy a ținut să fie îmbarcată pe ultima din ele. O vedeam pe ecranele mari de pe platou, în ținuta ei superbă de cosmonaut. O vedeam plină de seriozitate, preocupată, emoționată.

Când ecourile lansărilor s-au stins iar Katy deveni un vis, am rostit încet, ca pentru mine:

- Drum bun, frumoasa mea Katy, îngerul sufletului meu!

*

Privește acolo în vale. Poți vedea acele cupole rotunde ale palatelor elegante răsărind printre coroanele platanilor înalți? Acolo este locul cel fermecat, încărcat de atâtea amintiri și nostalgii! Acolo am cunoscut-o pe Katy și am fost cei mai fericiți.

Iată, departe, pe munții aceia, plouă. Vântul poartă cu repeziciune norii întunecați care se răspândesc

pretutindeni, cotropind crestele munților și abisurile văilor. Pare o vreme de sfârșit de lume!

Și totuși, mai sunt pe Terra. Terra cea blândă, ca o mamă cu copiii ei. Oare așa va fi și pe Perla-22 când va ajunge Katy acolo?

Katy, îngerul meu, la ce te gândești tu acum? Cum vor fi parcurile tale frumoase? Te gândești la cei dragi de acasă? Sau poate la mine, la aventurile mele prin Cosmos și la reîntâlnirea noastră?

Recitesc de zeci de ori ordinul meu de plecare în misiunea de cercetare cosmică. A venit timpul să mă gândesc și la experimentele care le voi face în lupta cu timpul, cu gravitația strivitoare a planetelor gigant, la uraganele dezlănțuite pe acele sălbatice planete. La formele de viață primitivă pe care e posibil să le întâlnesc, să mă gândesc la protejarea lor, poate vor deveni leagănul unor noi lumi!...

Vântul și norii se năpustesc cu furie peste munții și văile de lângă Orașul Studenților din Podișul Anatoliei. Stropi grei de ploaie încep să cadă în jurul meu din înaltul cerului. Dar mie nici nu-mi pasă. Mă gândesc doar la atât de dragi cuvintele Katiei, la plecare:

- Mark, mi-aș dori așa de mult ca în drumul tău de întoarcere din expediție să poposești și pe planeta Perla-22, să vezi și realizările mele. Și să mă readuci pe Terra cu nava ta cosmică!...